

ВЪНЕЦЪ

ИЛЮСТРОВАНО СПИСАНИЕ
ЗА ЮНОШИ И МЛАДЕЖИ

И. И. Филиповъ (Falko Peregrinus)

Хаджи Молла

Предъ кафенето на Хаджи Юсеинъ, на низкия кйошкъ подъ широката сѣнка на могжция орѣхъ, седѣше на рогозка старъ, бѣлобрадъ турчинъ и претакаше броеницата си. Предъ него стоеше отдавна изпразнената кафяна чашка и сребърното му цигарило съ голѣмо кехлибарено маме.

Това бѣ Хаджи Молла Мехмедъ, познатъ само съ името Хаджи Молла, а селянитѣ — и турци и българи — го зовѣха и се обръщаха къмъ него, зарадъ неговата благостъ, съ Хаджи Баба.

Така го зовѣха: Хаджи Бабата.

Той бѣ вече навлѣзълъ въ 70-тѣ години, дребничкъ на ръстъ, но запазенъ човѣкъ, пълень и здравъ, съ продълговато лице, което завръшваше съ кржгло подстригана бѣла брада, съ свѣтещи черни и живи очи. Отъ лицето му се излъчваше една успокоителна доброта, която се налагаше и на околнитѣ, които биха седнали около него. Като богатъ човѣкъ, той бѣ облеченъ съ потури и салтамарка отъ свѣтлосиня чоха съ широки тасми гайтанъ по шевоветѣ и краищата, а свободнитѣ полета на гърба, политѣ, рамената, ржкавитѣ и джеплѣцитѣ изпѣстрени съ красиви розетки и извитки отъ тъмно коприненъ гайтанъ. На главата си носѣше моравъ фесъ, обвитъ съ прилепнала о него бѣла чалма.

Дълго време той търгува съ овни. Събираше до 1200—1500 брави, които изплащаше веднага. Раздѣляше ги на три стада и къмъ есенъта ги откарваше за про-